

Nä, Bergströmskan! hvad jag ser!
 Med bindmössa, kors jag ber!
 Bröstkouquet i barmen,
 Och en mops på armen,
 Girandoller
 Parasoller
 We den Morwits, tocken sioller!
 Nä, så dumt! jag dör af skratt;
 Se den So'n med Schäfer-hatt,
 Pråktig som en annan,
 Med en musch i pannan
 Säg jag maken!
 Åsterhakan,
 Hänger på den gamla draken
 Brösket så spåndt,
 Skjuter hon fram,
 Och excellent
 Liljans madam,
 Har du skildrat, Bror, på wäsfwen.
 Men säj mig reson,
 Hwarför sitter hon
 Med en fogel uti nåfwen?
 Jo reson är den,
 Att det ältä wån,
 Fader Bergström lefwer än.

Säljes i Björnstahts Bokhandel i Stockholm.

Stockholm, tryckt hos J. Hörborg, 1825.

Fredmans Epistel

öfwer

Bergströmskans Porträtt på Liljans
krog, i Zorshella.

Storm och böljor tystna ren,
 Himla-hwalswets matta sten
 Mer och mer förswagas,
 Men det börjar dagas,
 Molnen simma,
 Orvalm och dimma
 Vådar solens bleka strimma.
 Vådren spela fritt och tåkt,
 Sönstren ristas wid hwar flåkt,

Lönn och Åspar susa,
 Rår och Rållor brusa,
 Orren spelar,
 Tömmar, Selar,
 Bonden åt sin säle delar.
 Ren i hwar spis,
 Gladdrar och fräs
 Spånor och ris,
 Stickor och gräs,
 Redan wållings-grytan kokar.
 Ren med yfwig lugg,
 Torparn uti mjugg;
 Efter tobaks-elden snokar,
 Och på ången ren,
 Lutad mot en sten,
 Dalkarl'n i sin styffel tar.

2.

Krögarn stöfweln på sig drar,
 Skurar brånwins-pannan klar,
 Re'n i stopet fattar,
 Står i dörrn och krattar;
 Pipan blofar,
 Gubben trofar
 Bygdens lämpar, barn och gosar.
 Gumman på sin wagn wid grind
 Håller handen under kind,
 Åf och an hon wicklar,
 Slumrar in och nickar;
 Solen sticker,
 Gumman qwickar,
 Waknar och ur stopet dricker.
 Qwarnar och hjul
 Börja sin fart;
 Hör, från ett stjul

Hörde du klart,
 Första slaget uti smedjan;
 Smeden smal och lång,
 Med en glödgad tång,
 Naken ända upp till medjan,
 Mellan eld och sand,
 Med en pust i hand,
 Sjunger nu sin morgonbön.

3.

Lusten spelar friskt och skön,
 Winsta blomma, wårt och frön,
 Dyna sina knoppar,
 Le åt dagens droppar,
 Prägtigt randas,
 Wållukt andas,
 Med Zephirens slåttar blandas.
 Skogen stymtar mörkt och blå,
 Berg och kullar pryddas stå,
 Med bädd lamm och Qwigor;
 Bygdens barn och pigor
 Gå och walla,
 Le och tralla,
 Sina hjordar sammankalla.
 Lärkan i skyn
 Slåttar så swal,
 Tuppen i byn,
 Slafsar och gal;
 All naturen börjar wakna
 Till ny glans och präst,
 Nya göromål;
 Och att ingen skönhet sakna,
 Steg nu Morwits opp,
 Tog sin sårge-kopp
 Gatt' sig wid sin tasta ner.